

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

VIII. Quasi peccatum ariolandi est repugnare, & quasi scelus idololatriæ
nolle acquiescere. 1. Reg. 15. v. 23.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

ultima, cui nulla alia succedet, adeo erit plena delicijs. nemo inuenietur, qui eam cupiat mutari. cœna, quæ denique sequetur omnimodam cessationem à laboribus in hac terrâ miserâ exantlaris: atque ideo ista etiam est cœna, quam Deus homini iusto pollicetur vicissim, dum ait: *Cœnabo cum illo, & ipse mecum.* non promittit illi eam refectioem duntaxat, quæ fit ad lumen lucernæ, sed ultima non est, quia famem non tollit, sed auget potius. eam quoque promittit, quæ erit ultima, quia famem omnino tollit, sed fiet ad lumen solis. Beatum te, qui hæc legis, si contingat accumbere ad cœnam tam præclaram. Memineris ergo priusquam Dominus

mensam tibi instruat, omnia venire, ut tu pro vitium tenentibus ipsi apponas: & *cœnabo cum illo ipse mecum.* alius tu non committes, si frueris cœnâ quacunque, sed ingressus cor tuum per Conuersionem inde recedet, quia non inuenietur optatam bonorum operum meritum. Ad hunc finem ipse veniet. *trabo ad illum, & cœnabo cum illo ipse mecum.* Quamprimum adhaeseris, somno, joci, otio desistens erit Conuersionis tue: & tunc necesse erit Dominum adhibere, qui susceptus in domum tuam inde relinqueretur postquam junus.

VIII.

Quasi peccatum ariolandi est repugnare, & quasi scelus idololatriæ acquiescere. 1. Reg. 15. v. 23.

I. Considera, ut sis verè obediens, non sufficere, quòd exequaris imperata, sed insuper requiri, ut ideo exequaris, quia imperavit superior. Si exequaris, quia est consentaneum genio tuo: si exequaris præmij cupiditate vel pœnæ metu; nondum es verus obediens; quia cum causæ illæ cessaverint, etiam desines exequi. Tunc verus es obediens, cum superiori tuo non operis tantum materiâ, sed etiam voluntate consenseris, ita ut idem cum ipso velis, atque ideo duntaxat velis, quia ipse vult. Ecce igitur rationem, cur nolle obedire dica-

tur à Domino *nolle acquiescere* dicitur *nolle exequi*, dicitur *acquiescere*, quia obedientia contra illâ acquiescentiâ voluntatis, quæ demum perfecta est, cum subditi eo pertingit, ut in voluntate Superioris quasi centro suo quiescat. Sed quies ista tam necessaria duntaxat obtineri potest, ubi insuper repugnat. & ideo ut tunc obedienter primam habere pertinet, et tunc agere Superiorem, dum hoc præcipit. Si potius causas quæ credendi malè illum agere, quæ committit gravissimum, quæ

gione disponis te ipsum, ne obedias. hoc est, quod hoc loco dicitur, *repugnare*. non repugnat, qui audito imperio modelle superiori representat eas difficultates, quas sentit. Repugnat, qui ipsi representatis pergit voluntatem sustinere sententiam, qui contradicit, qui se opponit, velleque obedire, si possit, superioris iudicium. Jam vero ut intelligas, quantum sit malum istud, quod audisti, dicit Dominus: *Quasi peccatum ariolandi est repugnare. Et quasi scelus idololatricae aquiescere.* Repugnare spectat ad intellectum. nolle acquiescere ad voluntatem pertinet. Atque hoc est, nisi fallor, fulmen maxime horrendum, quod contra Inobedientes scriptura proferat. Itaque ad ejus auditum contremisce, & examina te ipsum serio ad discipiendum, an in re aliqua superioris tui repugnes, & ita repugnes, ut nec in fine demum acquiescas.

2. Considera, cur dicatur repugnare, hoc est iudicium proprium opponere iudicio Superioris, esse quasi peccatum divinationibus utentis. *Quasi peccatum ariolandi est repugnare.* Cautus est, quia indubitatum est, te sequendo superioris iudicium in omnibus, in quibus non manifeste apparet peccatum, non posse non placere Deo, nec tibi proprium sequaris iudicium. quia si facias actiones cetera laudabiles, ut sunt jejunare, flagellare se ipsum, carere missam, & aliae huiusmodi, si quidem tuo facias arbitrari, fieri potest, ut in his temporis circumstantiis non tantum prope Deo placeas, quantum place-

res, si faceres alia ab his diversa, ita ut in morte idem dicere tibi possis, quod olim infelicibus Hebraeis: *Quis quaesivit hac de manibus vestris?* 16. 1. v. 12. at si iudicium superioris sequaris, contrarium accidit. quia optimum, quod in quacunque temporis circumstantia possis facere, est hoc agere, quod tibi fuerit imperatum. Siquidem Obedientia facit aliquam, si benenotes, quasi in sinu. Insuper humanæ voluntati Divinam: & sic facit, ut humana voluntas alias sylvestris tales fructus producat, quales vi sua nativâ nunquam esset apta proferre. Jam ergo certum relinquere pro incerto numquid est augurijs & divinationibus uti? unde recte dicitur in castro nostro: *Quasi peccatum ariolandi est repugnare.* Si tuum iudicium sequaris, fieri potest, ut certus sis te recte operaturum, sed fieri etiam potest, ut certus non sis. Si sequaris superioris iudicium, certus semper eris. Quid ergo videatur? an leve peccatum putas agere ariolum, cum possis procedere modo hominis prudentis? ariolum agebat Saul, cum superatis Amalecitis sibi persuadebat fatius fore quadam pingua servari animalia, *ut immolarentur Domino.* 1. Reg. 15. v. 15. quam omnia mactari, sicut erat illi à Samuele imperatum. quâ occasione dicta illi sunt verba, quæ in præsens meditaris: *Quasi peccatum ariolandi est repugnare.* Tu quoque sepe agis ariolum, quando, licet scias superioris iudicio melius tibi quadrare hunc locum, hanc occupationem, hoc opus, hunc vitam

tenorem, tuo iudicio adhuc repugnas, & obstinatè sentis oppositum. *Confundentur omnes, qui repugnant ei.* II. 45. v. 23.

3. Considera, quare dicatur non velle obedire esse quasi scelus idololatricum exercens: *Quasi scelus Idolatria est nolle acquiescere.* Id intelliges, si acutè perpendas, quid præterdat inobediens, ut inobediens. Lascivus ut lascivus periclitari suâ libidine, Avarus ut Avarus cumulare opes, Ambitiosus ut Ambitiosus promoveri. Inobediens ut inobediens vult agere pro suo libito. hoc verò quid est aliud, quàm proprium arbitrium sibi Deum statuerè: esse primam regulam operum, quæ tibi faciendæ sunt, attributum est ad eò Deo proprium, ut alteri convenire nequeat, nisi Deus communicet. Verum est illud tui causâ communicatum jam esse superioribus. Sed ideo dicuntur isti in terra DEI locum tenere: *Qui vos audit, me audit.* Luc. 10. v. 16. Itaque dum attributum ejusmodi alicui eorum tollere præsumis, & in tuum transferre arbitrium, quid aliud facis, quàm quod faciebant Idololatricæ, cum pro libito suo communicabant nunc feris animalibus, nunc lapidibus, nunc plantis tribuebant nomen illud, quod naturâ suâ incommunicabile est? *Incommunicabile nomen lapidibus, & lignis imposuerunt.* Sap. 14. v. 21. nisi quòd tu detertius quodammodo facis. Quia Idololatricæ saxi & stipites tribuebant solum nomen, tu verò arbitrio tuo etiam tribuis auctoritatem DEI. facis, ut

fit operis tui regula veneranda. Saul ad modum Idololatricæ, ut per habito mandato Samuelis tui suo agere voluit, & in mutuo mellicitarum strage vitam committere, ut placebat, atque tunc tibi sibi audit à Summele. *Quasi idolatria est nolle acquiescere.* tu quoque agis ad modum Idololatricæ, cum voluntatem tuam ita admodum cultum illi exhibeas Divinam, sed do scilicet pro prima regula, ut erigere altare contra altare: hoc est ex altari detrudere voluntatem prioris tui, quam in terra eorum nam debebas venerari, ut in illa priam statuas.

4. Considera, si gravis est Idololatricum, longè esse grave Idololatricum: unde cum peccatum peccatum ariolandi, altera scilicet latur. *Scelus Idolatria.* Eadem in casu nostro proportio. Respice Superiori, contendere, sed re, sustinere iudicium contrarium est, ut fieri quisque debet peccatum notabile, quia tunc certo præfertur: *quasi peccatum ariolandi est repugnare.* at nolle esse, hos limites transgredis, quæ propriæ voluntati submittere voluntatem illius, qui tenet DEI locum. quid gravis est perverio otiosa potius quàm superioris arbitrium? æquum omnino fore diceres, velut Saul terrore perterritus in via Damasci olim dicebat. *Quid me vis facere?* Act. 9. v. 1.

petas, detestare Idololatriam tam execrabilem: *A voluntate tuâ avertere.* Eccl. 18. v. 30. Prosterne Idolum, pefumda, cominus, nec ullo habe in pretio, sed arbitrio Superioris tui da integrum, quod illi debetur, nomen, nempe primæ in terra regulæ tuæ.

petas, detestare Idololatriam tam execrabilem: *A voluntate tuâ avertere.* Eccl. 18. v. 30. Prosterne Idolum, pefumda, cominus, nec ullo habe in pretio, sed arbitrio Superioris tui da integrum, quod illi debetur, nomen, nempe primæ in terra regulæ tuæ.

I X.

Zelus & furor viri non parcent in die Vindictæ, nec aquiescet cuiusquam precibus, nec suscipiet pro redemptione dona plurima. Prov. 6. v. 34.

Considera, concipi non posse perturbationem animi parem illi, quam Princeps aliquis nobilissimus patitur, cum fortè nocte quadam è longinqua regione reversus domum sponsam suam deprehendat cum amatore extraneo cubili conclusam violare thalamum. O quæ tunc indignatio, quæ rabies, quis furor? iste verò quando accenderetur magis, si amator ille foret inimicus omnium, quos unquam Princeps habuit, maximè capitales? quantoque magis, si Sponsa illa fuisset equidem è stirpe nobili, sed reducta ad extremam mendicitatem, ad servitutem, & mancipij conditionem, & tamen ab illo Principe redempta, & excepta manibus crudelissimis illius Barbari, cui dein facta est amasia, & redempta non alio suo lucro, quàm ut tam è statu tam misero eveheret ad regiam fortunam? & quanto demum amplius cresceret indignatio, si Principi certum foret eam ab illo turpi amatore non vi aliquâ adactam, sed subornatam fuisse? Tunc enim verò

ed furor prorumperet, ut quietis impatiens parùm putaret, si ad exigendam vindictam pugione invaderet ingratam adulteram, feriret, contunderet, mactaret, imò cor propriâ manu è pectore evelleret. Quæ tunc preces? quæ promissa? quæ lacrymæ? sed in cassum. *Zelus & Furor viri non parcent in die Vindictæ, non aquiescet cuiusquam precibus, nec suscipiet pro redemptione dona plurima.* Non est hic furor tantum, qui stimulat ad vindictam, sed etiam Zelus. *Zelus & furor.* Zelus accendit furorem, furor Zelum exasperat. ut idcirco noluerit Sapiens, uti facilè poterat, dicere: *Zelus & furor viri non parcent in die vindictæ, non aquiescent, non suscipient,* de ijs tanquâ distinctis affectibus loquendo. sed dicere voluit: *non parcent, non aquiescet, non suscipiet.* loquendo de ijs, quasi non essent nisi unus tantum affectus, & revera jam non sunt duo, sed unus ex utroque mixtus furore scilicet & Zelo pariter, adeò vehemens, ut experimento disci, verbis exprimi